

Зінаіда БІЛІДА

Зінаіда Аляксееўна Біліда нарадзілася ў 1948 годзе ў горадзе Масты, у сям’і рабочых. Шмат гадоў працавала майстрам у Адкрытым акцыянерным таварыстве "Мастоўдрэў". Падчас працы і з’явіліся першыя сур’ёзныя вершы і задумка выдаць іх асобнай кнігай.

У розныя гады ў свет выйшлі паэтычныя зборнікі Зінаіды Аляксееўны на рускай і беларускай мовах пад назвамі: "Крык душы", "Бегущая волна", "Солнечный луч", "Кропелькі расы", "Осенний листопад", "Вкус полыни". Жанчына з’яўляецца адным з аўтараў міжнароднага літаратурна-мастацкага альманаха "Нябесны знак". Вельмі любіць жыццё і чапляецца за яго ўсімі сіламі. Цяжкая хвароба не раз спрабавала прымусіць апусціць рукі, адказацца ад барацьбы за паўнаwartаснае жыццё. Але мужная жанчына не здаецца і пакуль выходзіць пераможцай.

У свае 70 Зінаіда Аляксееўна Біліда поўная энергіі і аптымізму. З задавальненнем удзельнічае ў розных літаратурных сустрэчах, спявае ў хоры ветэранаў. Ні на адну хвіліну не забывае аб сваёй любові да паэзіі, і натхненне яе ніколі не пакідае. Піша не толькі вершы, але і казкі, байкі, апавяданні. Як на рускай, так і на роднай, беларускай мове. Жыве ў горадзе Масты.

КРЫНІЧКА

Я жменяй п'ю ваду з крынічкі,
Што б'е крышталевым слупком.
Яна ляціць, скрозь пальцы л'ецца,
Ды ўніз сцякае ручайком.

З крынічкі зноў ваду чарпаю,
Да вуснаў хуценька нясу.
І на хвілінку заміраю,
Зачараваная ў красу.

І так лагодна, так пяшчотна,
Смяцца хочацца, скакаць.
Шкада, што я не маю крылаў,
Змагла б я з птушкамі лятаць.

Але дарэмна я шкадую,
Што я не птушка – чалавек.
Я не лятаю, не варкую...
Іначай мой праходзіць век.

ВЯСНОЮ

Бяжыць, журчыць ручэй вясёлы
Між дрэў, дзе кветкі зацвітаюць.
Шчабечуць птушкі тут над ёю,
Вясну с той песняй сустракаюць.

А сонца промнямi лагодна
Кранаецца ўсяго жывога.
Ды так прыемна, так пяшчотна
Ад сонца промняў вяснавога.

Пупырышкі вярбы набухлі,
Вось – вось тут з'являцца лісткі.
Зялёнай коўдраю паўсюду
Зазелянеюць беражкі.

Усе казяўкі, чарвячкі
Ад промняў сонца ачуняюць.
А птушкі песню з вышыні
Пра свята маці заспяваюць.

РАМОНАК

Рамонак у лузе красаваўся,
Пялёсткамі ён зіхацеў,
Ды над травою ўзвышаўся,
Нібы ўзляцець куды хацеў.

Як толькі сонейка ўставала,
Рамонак вочкі падымаў.
Празрыстай ранішняй расінкай
Прыгожы тварык абмываў.

Вітаўся з раніцай рамонак,
Галоўкай ціхенька ківаў.
Пялёсткі ён цягнуў да сонца,
Ды нешта ўсё яму шаптаў.

РАНИЦАЙ У ЛЕСЕ

Як хораша, прыгожа ў лесе,
Калі заходзіш раніцай,
Спяваюць птушкі, ціхі вецер
Кранае, нібы дразніцца.

Раса каменьчыкам празрыстым
Блішчыць, пераліваецца.
Як толькі скалыхнеш галінку,
На кроплі рассыпаецца.

Плыве тут пах цудоўны кветак,
Раслін, карэнняў і галін.
І прыгажосць, што ў задуменні,
Блукае ў лесе між раслін.

ПЛАЧЕТ ДУША

Мне грустно, мне больно,
Тобой я забыта.
Мне к сердцу любимого
Дверка закрыта.

Угасла любовь,
Моё сердце устало.
Зачем же, любовь,
Я тебя повстречала.

Погас мой огонь,
Утихла слеза.
С солью песчинка
Мне режет глаза.

Я, КАК ВСЕ

Ну сколько мне
Томиться, ждать.
И быть всегда одной.

Ведь я, как все,
Любить хочу,
Быть мамой и женой,

Готовить завтрак
И обед,
С работы ожидать.

Чтоб дома вместе
При луне
О будущем мечтать.

БЕГУЩАЯ ВОЛНА

Волна голубая искрится, бежит,
У берегов мостовчан собирает,
Здесь песня о Немане гордо звучит,
Свой Неман отцом называет.

Искрится, бежит голубая волна,
Спешит, словно с берегом спорит.
И нежно играет гитары струна
Про ширь и родные просторы.

Навек я с тобой, Беларусь ты моя,
Услышь же мой голос ты звонкий!
Пою о тебе я, любимый мой край,
Душою рождённые строки.

